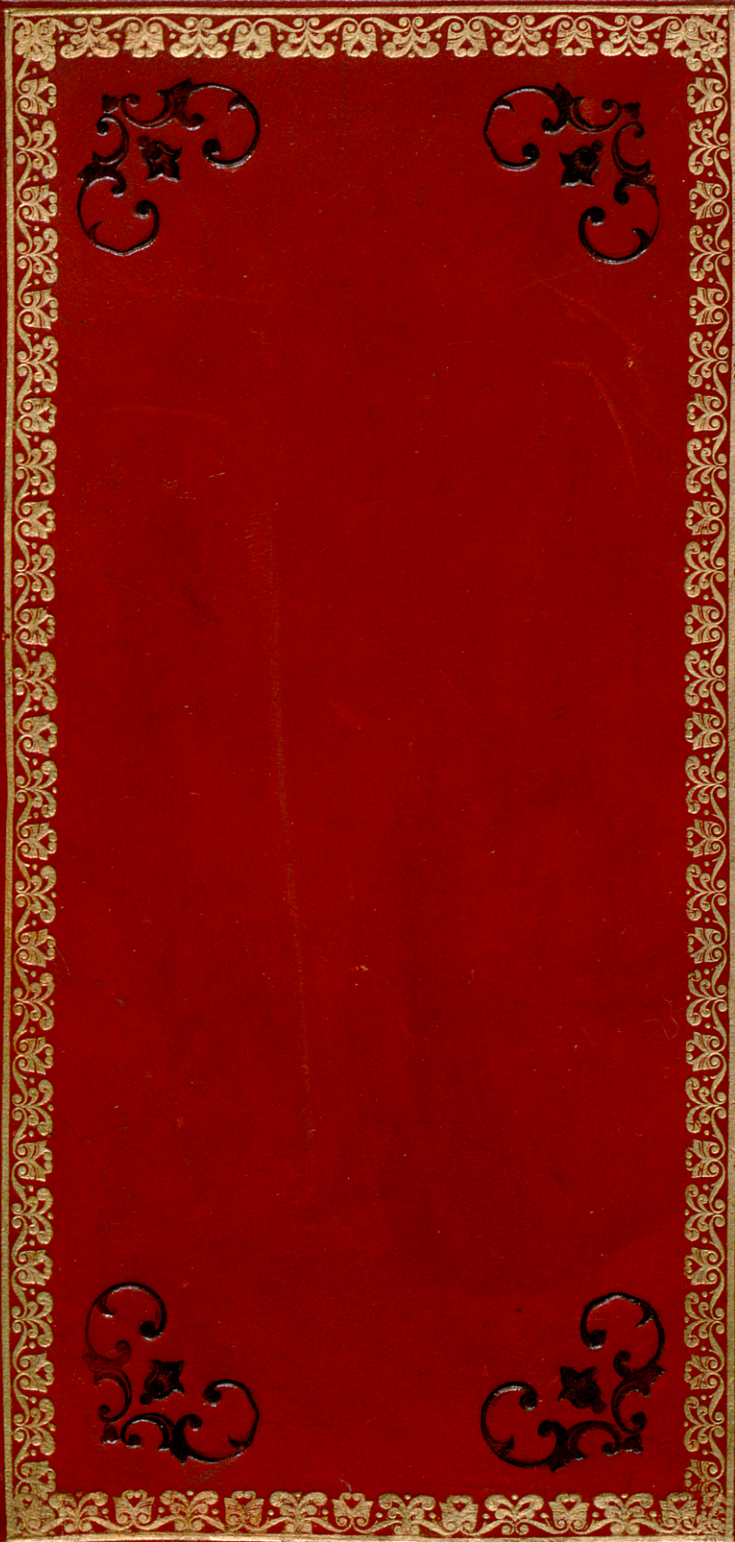

AL • EXIMI • EN • LLUIS • MILLET
DIRECTOR • DEL • ORFEÓ • CATALÀ;
RESTAURADOR • DE • LA • VERA • MU
SICA • RELIGIOSA; HONOR • Y • GLORI
A • DE • LA • PATRIA; SOS • FERVENTS
ADMIRADORS • Y • ENTUSIASTES.

Juanne Bofarull, Arc. Joan Poble y Feipido

La Conca

a l'Orfeó

Catalá

LA CONCA
DE BARBARÀ

EN PERPETUAL
RECORDANÇA
DE LA ANADA DE

l'Orfeó

Catalá

A POBLET.

I. VI. MCMUII.

DIADA DE JOYA!

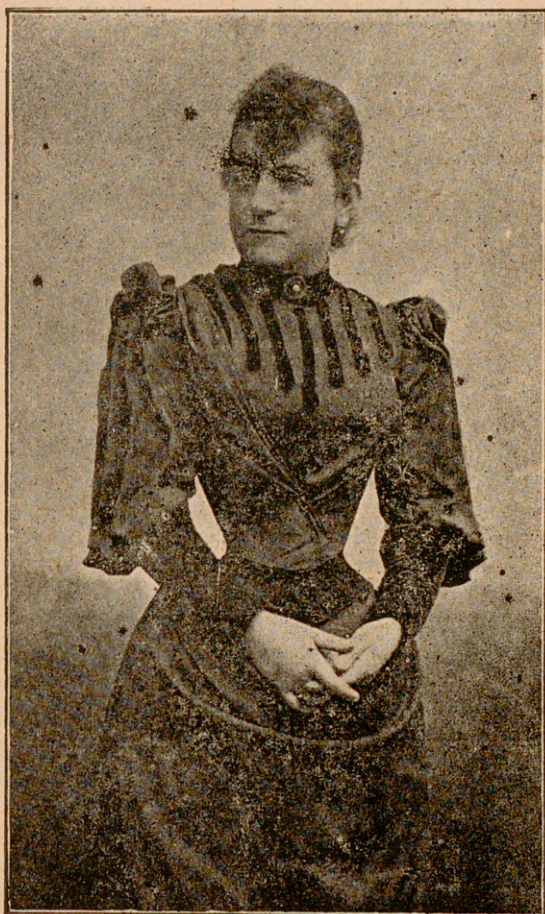
Encoratjador, ardit y ple d'entussiasme ha resonat per Catalunya aquesta ven de tothom ben acullida. ¡L'Orfeó Catalá va a Poblet! ¡Alegrat donchs, hermosa Conca nostra de Barbará y exáltat, per aquesta bella diada! Exáltat com en tes majors festes, que la patria-história recorda ab encís, y exten avuy rialler y pompós lo bonich mantell de verdúra y coloraynes ab que t'enjoyan l'espléndida natura y l'agraciada primavera! Alégrat y salta de goig, y, aixérida com una dayna reviscudá al petoneig d'efflorescencia prodigiosa; exórnât lo front ab la diadema de flors silvestres qu'en tes valls y fondalades ufanes créixen a l'ombra misteriosa de les comes y penyals fecundisats per los joganers Anguera y Francolí; ab los llavis regalimant la ensucrada mel boscana que fragancieja acurullada en els ruschs de tes hermites; y enlayrant l'emblematic ramell de la oliveira de la pau; estésos los brassos, obert lo cor y ab los ulls y l'esperit al cel... oh! dónals la benvinguda a aqueix estol de cantayres ardits de la Patria, que encoratjats d'amor y fé, y exuberants de la musical y divina bellesa, venen, com un exércit de l'Art, senyera estesa y brau lo pit, a plorar en poemátich llament, demunt de les tombes profanades que la grandesa, la soberania y la fé dels passats jorns bastiren dintre dellegantat y florit estoig de tes montanyes.

A aqueix estol de profétichs y fervorosos adoradors de l'art supréu, qui ab llenguatje de mística armonía parla als cors enervats, y al esperit somort dels pobles dona vida y ardiment... escométlos ab efusió y fésloshi galana oferta del teu sitial d'honor, al esbravar-se'l cor ab lo típic y genui «¡Deu vos guar!» catalanesch.

Y quan encísat l'esperit per la dolça placidesa de les canturies sentis commóure les fibres del cor; o als ecos magestuosos de creacions semidivines esvolateguin reviscuts los més alts y sagrats afectes de l'ànima; quan ab les notes potentes y graves de l'himne de llibertat, convulsions d'ardorós entussiasme sorollégin ton ser; y, ab les frisances d'un bell pervindre, revingui la sanch en tes venes y'l foch en tos llavis; llavors, oh hermosa Conca! arrencant de les entranyes de tos pobles y vilatges un crit de vindicació patria, y escrivint ab characters d'or y porpra als fulls de l'história la gaya diada d'aqueix jorn feliç y rialler, exclama per la boca de tos fills:

¡Gloria y lloansa eterna a l'«Orfeó Catalá!»

NA EMERENCIANA WEHRLE

Directora de la secció de noyes de l' «Orfeó Catalá»

A POBLET.

Oh úrna ala'bastrina que'ns guardes les despulles
dels ávis que la patria'ns van azegantar...
ab férvides cantádes els nets d'aquella rassa
proscrits, dintre eixes runes, s'esbravan ab greu plany!

*
* *

SIMBÓLICA.

Ja dormida, ja desperta...
sempre ma filla serà!

.
.
Orféu torrents d'armonia
potent y traçut deix volar.
La filla gentil retórna
retornada ja alça'l cap,
pren esma y segueix enlayre
l'armonia ab cor y esguart.
Ab los sòns son pòls regúlas
rítmich torna com abans,
ab les notes tendres cobra
tremp dolcíssim per plorar
ab les fortes y les bravas
més robust se sent lo bras.
Vestida'n vella armadura
éntra ab brahó al nou combat:
tòt l'esperit de sa rassa
li bull y alena en la sanch
Orféu diví son oracle
la filla bateja d'Art.
Les Musses que entorn li volen
llors y palmes aixecant
cantan a chor: «Son impéri
com reviu, re florirá!».
Aladas les veus ressónan
de per totes les afraus,
l'armonia creix y munta,
creix y munta pels espays ..

.
.
D'allà al fondo del mistéri
véu ignota aixís diu clar:
Filla meva, pren coratge,
que'l triómf... s'ha decretat!

MOSSÉN JAUME BOFARULL, PVRE.

Els cantors de la Patria.

Després que'ls poetes del esplendoros renaixement català, ab llur inspiració divinal, van festejar y enlairar el lema sagrat «Patria, Fides, Amor» fentlo'l simbol de la finalitat d'un poble que creu y espera en un sant-demà, esdevingué per lley natural una altra manifestació, tant o més esplendent, d'aqueix mateix poble, a completar y a donar nou impuls y més alé a la esmentada finalitat, que en tots els ordres de la vida nacional catalana s'hi deixa sentir com una tendència y una aspiració necessaries a la seva vida progressiva.

Aquesta manifestació es la del art del cant, del cant verdader y català, conservat eternalment en el caliu xardoros de la tradició, en el cor del poble, malgrat la influença malestruga d'una altra nacionalitat que en totes les demostracions d'art y de vida catalanes hi ha deixat sentir son pes aplanador y brutal, fent perdre a tota una generació nostra la conciencia de lo seu y enamorant-la hipocritament de lo de fora de casa.

Mes avuy, per sort, la reivindicació s'es feta. Les cansóns dels nostres abanspassats, les de la Patria, ans oblidades y viltingudes, han reviscolat de bell nou ab més esclat que may, y son altra vegada les qu'encisan y extasian els cors enfeervorits del esperit catalanesch.

Aqueix xamos despertar dels cants de la terra qu'han engendrat y avivat la flama del amor envers la mateixa, es una obra gegantina, colossal, que per sempre més romandrà estampada ab lletres d'or en el llibre gloriós de la nostra renaixensa pera remembrar, tambe, perpetualment el bon nom de son factor capitalíssim, que li ha donada ànima y vida exuberanta, la institució qu'avuy per primer cop trepitja la Conca: l'«Orfeo Català».

Enlaire aquest sa veu, entona's himnes de la Patria oblidada, y ses canturies filles d'una abrusadora devoció a tot lo que du l'agre de la terra, arreu ahont se deixen sentir, guanyant cors pera Catalunya y preparan ab nous adeptes el sant adveniment de la antiga llibertat del nostre poble. Es l'«Orfeo Català» la veu de la resurrecció pàtria, que punteja ab sos cants les tres cordes del lema sagrat de qu'hem fet esment y que es la síntesis de la causa catalana, ab les quals desvetlla la conciencia condormida de Catalunya.

Bons patricis, saludemlo, donchs. Alcém els cors; y devant per devant dels negrenchs murs de Poblet, al sentirhi ressonar la canticela angelical, plena d'armonia y bategant de patriotisme de l'«Orfeo Català», girém els ulls enrera, allà d'allà, quan el monastir ab tota sa grandiositat s'alçava

al esforç gegantí del geni català, essent la demostració per voler de Deu, del esplendor de la Catalunya rica y plena, com Ripoll ho va esser de la Catalunya renaixenta: assadollats d'aquest dolç pensament, jurém mil cops amor y fideïtat a la Patria nova y magnànima que fa reneixer la generació d'avuy, jove, plena de fé y entusiasme en un glorios pervindre.

Deu ho vulga. Tant de bó la reconstitució de la nova Patria qu'elaborém, coincideixi ab la reconstitució del nou Poblet pera esser, altre cop, el símbol de la grandesa del poble català.

Tenimhi fé y molta fé. La institució que com hem dit, es la veu miraculosa de la resurrecció de la Patria, hi es anada. Alabat sia Deu.

Benvinguts sian, donchs, els cantaires de la Patria; donemloshi, plens de joya, la nostra més forta abraçada, el Deu vos guard més vehement; y esperansats en la resurrecció de la nova Catalunya precursora de la redempció de Poblet, gravém dins del nostre cor les xamoses y patriòtiques paraules del avuy Bisbe de Perpinyá endressades al esmentat «Orfeó», com un símbol d'esperansa: «Els ávis han conreuhat la terra Sagrada de la Patria Catalana. Els pares l'han sembrada. Vosaltres heu de ser els segadors de l'estiu pròxim. Deu me fassi la gracia de veure aquest estiu y d'estrenyer ab les meves mans sagrades les Santes garbes de la llibertat.»

¡Salut y pau als cantors de la Patria!

M. P. QUERALT.

Montblanch.

La nostra ofrena.

Les nacions, com los homes, fiblades y enardides a voltes per la exaltació de lurs sentiments propis, senten en l'ànima creixer passions que fins quan son bones en sí per la noblesa del llur origen, poden esdevindre perillosa y xarcament convulsionadores. A la hora d'est perill, un afecte que les amoreixi, no pas destruintles, dántloshi més aviat nova força però més ordenada y suau, es del mateix inefable valer que'l sentiment generador de la passió y en moments donats de major profit qu'ell pera'l poble que'l sent dolcificar son esperit inflammat.

A la actual generació de Catalunya qu'agravis vora de cinch vegades seculars li han arborada la passió de patria com foch que ses llengoteres flames tant tost llepan lo cel, Deu li ha enviada en hora escayenta l'amoralador de la institució excelsa a qui dedica la nostra Conca la present ofrena; y la inenarrable armonia de sos cants ha sigut y será ensemps l'esperó y'l balsam dels nostres

JOSEPH MARÍA COMELLA
sub-director de l' «Orfeó Catalá»

cors, en tant més dignement exaltats en la amor a aquesta Patria estimadíssima, en quant més amarats de la encisera placidesa que produeix la fruició del art diví, divinament trasmés als nostres esperits.

Vet'aquí la primera influencia del «Orfeó» en lo moviment de restauració de la vida típica de Catalunya; més sent la característica, no es pas la única: puig educant lo sentiment de la nostra gent, fent arribar a totes les afraus y totes les classes socials de la terra ses tonades maravello-ses, ha ajudat a la difusió entre totes elles de la conciencia de la personalitat de Catalunya potser més decissivament que'ls instruidors del enteniment dels nostres compatrieis, perque al home més aviat se'l guanya fentlo sentir qu'obligantlo a meditar ha estat, y será la pluja assosse-

gada d'hivern, que reblanint les llevors dures, fa puar los sembrats que verdejarán al escall del sol primaveral; sa música, rublint del sentiment de la bellesa l'esperit de la nostra rassa, ha conseguida sa elevació; y ara, en la cultura que representa la vehemementa delectació ab que la ha escoltat ha revelada sa aptitut pera fruir la vida de regió, nobilíssima elevació del sentiment de família ab la propagació d'obres capdals d'eminents mestres europeus, ha donat l'«Orfeo» al nostre moviment en pró de Catalunya, que les rasses fortes y les nacions potentes segueixen ab expectant interés, lo tó altament simpátich pera elles de ser la causa d'un poble culte, mereixedor d'un règim digne d'ell; y l'arrelament d'esta convicció, ensemps que 'ns honra, pot algun día ser de gran profit al nostre renaixement.

Ab lo conreu, per fi, de la verdadera música religiosa, no ha exercit l'«Orfeo» una influéncia notable a favor d'aquesta renaixença? Certament que semblan deslligades aquestes dues idees y no ho son en realitat, no sols pera'ls qui creyém en la eficacia de la religió pera assolir lo retorn de Catalunya sa vida propia, sino pera'ls qu'han parat esment en la admirable concordancia de la polifónica ab lo caracter entenimentat y reflexiu de la nostra rassa, caracter que sa conservació es fonamental pera'l bon pervindre de la patria, com ho es la de la moralitat de costums que fomenta la bona música.

Donchs, si en totes aquestes formes ha aportada l'«Orfeo» sa cooperació a la obra de la renaixença de la nostra terra, justíssim y encara no equivalenta es la gratitut que li deyrém los que posém la amor a Catalunya al costat no més que de la amor a Deu y als que'ns han dat o'ns deuen la vida; y ben rahonable'l dedicar a la admirable institució aquesta petita toya, desproporcionada, certament, a sos mérits y ha la nostra voluntat, com ells immensa, ab motiu de sa primera vinguda a la catalanesca comarca dels qui han colabrat

Facil que may, en la continua corrua de visitants de la perla de la Conca, hi hagi desfilat cap a ella peregrinació de més nobles, verdaders y honradors visitants; cal'a, donchs, que'ls qui'ns honrém tenint, dins de la nostra afrau, tocant a les nostres llars, aquest hermosíssim poema de Deu y Patria, los montblanquins qui somiém en aquells gloriosíssims Reys que dins de les nostres muralles celebravan les anyorades Corts catalanes; los blancafortins qui no oblidan son lligat secular ab aquesta Vila en son Ducat creat pera'l derrer rey de la dinastia catalana, los de la Espluga y Barbará que retreuen encara la ardida resistencia de sa antiga senyora la Orde del Temple, tant lligada ab los fets més capdals de la patria; los de

Pira qu'encara remembran que son senyor era'l Prior de Catalunya, los de Sarreal qui conservan ab orgull en lo nom de llur vila la memoria de son origen en la regia estirp catalana; los de Rocafort, Solivella y Vilavert que retraurian ab les gestes de llurs senyors los Queralts, los Llorachs y'ls Arquebisbes tarragonins llur cooperació a les grans gestes nacionals; eixissem a donar lo Deu vos dó bon día als qui vora de les tombes profanades venen a ajuntar llurs laments seguits qu'eixen dels nostres cors y a entonar los cànchichs qu'engendran la esperança en la resurrecció del marvellós cenobi, perque la fan arrelar en la dels sentiments que motivaren sa creació.

Aquí ho teniu, incomparables cantayres; com nosaltres, pobrissó; com vosaltres, vesant d'amor a Catalunya y a la vostra institució preclaríssima.

JOAN POBLET.

Montblanch.

AL MESTRE MILLET

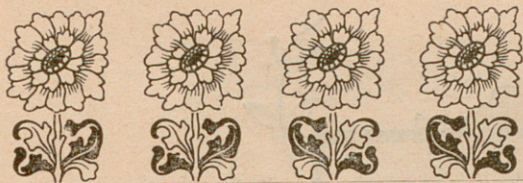
DEDICATORIA

Vos sou l'Orféu traçut
que'ns destvellau la patria;
del Geni vos teníu
encésa al cor la flama.
Encésa per la Fè
sagrat amor l'abrandia
y, invicte, l'«Orfeó»
que's vostre heralt, l'escampa.
Benaja! Ja'ls palmers
per Vos víncian llurs palmes!
¡Cenyeixi'l vostre front
de llors eterns la Patria!

Jaume Bofarull, *Prve.*

EN LLUIS MILLET
Director de l' «Orfeo Catalá»

LA NOSTRA BANDERA

Himne dedicat a la bandera que les dones de Catalunya han oferta a «La Unió Catalanista», la qual serà entregada a dita entitat, en el monastir de Poblet, ab motiu de l'anada a aquest de l'«Orfeo Catalá».

Alsém els cors, que ja tením bandera
enarborada sota'l nostre cel.

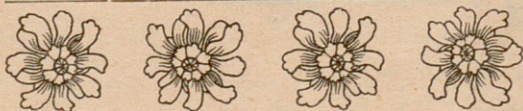
En nostres mans ha nat com rosa vera,
la fló l'espai, pro en nostre pit l'arrel.

Els bells colors ha desplegat en l'ayre;
l'amor hi llú en l'or barrat de sanch;
escampa arreu la poderosa flayre
ab que reneix un poble fort y franch.

Agermanats per ella en pau y en guerra,
marxèm units per viure y per morir.
Santa es ta causa, catalana terra,
bell es el seny en que ha volgut florí.

Oh! Catalunya, nostra mare aymada:
Viurém fidels al seny del teu amor.
Si cal morir servant la flor sagrada,
caurém contents bo y estreyenla al cor.

JOAN MARAGALL.

ALEGREMOS.

¿Qué representa la maravillosa institució del «Orfeoó Catalá»? Representa una gran aspiració del nostre poble, la de nostrarnos en totes les manifestacions de vida catalana. L'«Orfeoó» fa aquesta tasca dins de l'art musical, de les cansóns populars de la terra, que'ns recordan les nostres grandeses passades y'ns fan estimarles de tot cor. Es ademés l'«Orfeoó» la escola educadora del sentiment humanal, que al rebajarse en les notes armonioses de sos cans, aquest seplaya y s'extasia, recordanli la fruició divina a que aspira la nostra ánima.

Alegremnos, donchs, de la seua vinguda a la Conca, que sens dubte reportará l'encesa del foch de amor patri y'l bon gust a una envejable cultura del art diví musical

JESÚS FERRETÉ.

Pi ra.

Un altre llorer.

Si la impresió acústica, grata com la que més, que produeix la bona música, trespasceix, a la efectivitat; si aplaca les passions y no hi ha qui, preciantse de bo, pugui sustraures a la bellesa de sos efectes; si son origen es com diuen los grans mestres, massa sublim pera creurel d'invació purament humana; y si al crearla Deu la dotá d'armonía, significant ab aixó que aquesta deuria regnar sempre entre'ls homes, rés més oportú que la vostra excursió a la terra ahont l'odi sectori, predicant la guerra contra lo més segrat y respectable, ha intentat destruirles fa poch.

Entonant los vostres hermosos cants a Poblet, faréu alguna cosa més que art y patria; actuaréu de brigada sanitaria ofegant lo ressó d'aquelles paraules que sols pot dictar l'idiotisma moral o la bogeria.

Benvinguts sigueu, donch; y aixís com M. Bordes va fer vots perque l'«Orfeoó» vagi a París a recullir un ram de llorer, los pobles de la Cenca os esperan també pera entregarvos lo seu més humil, es cert, pero no menys expressiu de l'admiració y entusiasme que senten per vosaltres.

A. ANDREU

Barbará.

¡BENVINGUTS!

¡Siguen ben arrivats, nets d'aquells héroes
capdills de nostra terra, qu'aixecant
la sagrada senyera catalana
vingueren nostra Conca a deslliurar!

Berenguer IV, los Castellet, Moncada
qu'enderrocaren l'últim baluart
dels serrahins que, sol en estes terres
restava altiu, valent, inespugnable, brau;
Ciurana caigué al fí, y l'alta serra
que llepa'l Francolí lliscanthy suau,
mirá a sos peus, les gegantines torres
alsarse, de Poblet, lo gran casal
que vegé tantes glories y que guarda
dels Comtes-Reys los ossos venerats.

¡Benvinguts los cantors que fort pregonan
lo que forem un temps los catalans,
los que'ns diuhen ben clar que nostra llengua
es viva, mascle, dolsa y que viurá
mentre un fill de la terra catalana
restí al mon ab un cor per estimar.
Los que donen fe al cor, ferma esperansa
llum espléndida als ulls y forsa al bras.

Aneu... y als Com-Reys qu'en les fossanes
del reyal Monastir hi ha soterrats
diguéuloshi: «¡La Patria que'ns llegareu
ja no es aquella Patria rica y gran!»

Diguéuloshi, que plora Catalunya,
que viu encadenada segles ha,
que te qui, vil, li escup y qui la befa
¡que te fills que'n renegan!... Ab los planys
sortits de vostres boques, removeune
llurs cendres venerades, y aixecant
demunt dels nostres caps, vostra senyera,
veurán que'ls catalans no hem desmayat
que'ns corre per les venes sanch ardenta,
que «Patria, Fé y Amor» ens juntará
per fer que Catalunya, com ans era,
siga demá ben forta, rica y gran.

J. M.ª RENDÉ.

Espluga de Francolí.

EN JOAN SALVAT
professor de solfeig de l'«Orfeó Catalá»

¡BEN VINGUTS SIAN!

Ab motiu de la vinguda de l'«Orfeó Catalá» a Poblet, lo nostre poble saluda, y felicita coralmant a institució tan veneranda, gloria y orgull de la nostra terra. No faltarém molts Solivellenchs a darlos la benvinguda, y una forta abrassada de germanor, y escoltar llurs melodiosos cants, que semblan trasmésos del Cel pera enfortir lo nostre esperit y arrelar en los nostres cors los vers sentiments de Patria. ¡Ben vinguts sian!

LLUIS PAGÉS.

Solivella.

AL «ORFEÓ CATALÁ».

Si sempre'ns mereix admiració y aplauso tot quant revela progrés en ciències o arts, en qualsevol ram de ellas que sia, y més si a la vegada contribueix al mellorament moral de la societat, ¿cóm no mirarém amb entusiasme l'objectiu del «Orfeó Catalá», digníssim continuador de la primitiva «Fraternitat», creada per l'insigne fundador de las societats corals a Espanya, Joseph Anselm Clavé?. Sos idilis musicals y sos inspiradíssims cants, que Castelar comparava als de la antiga Grecia, despertan sempre l'entussiasme, y així's comprén com tan útil y moralisadora institució s'ha obert camí y s'ha introduit en los pobles, y de cada dia anirà progressant y extenense més y més.

Nosaltres desitjem de bon cor que li sia grata sa estada en nostra comarca al «Orfeó Catalá», y que sa vinguda servesqui pera propagar en la nostra terra las excelencias de la moralisadora idea que representa.

ESTEVE FORCADELL.

Vilavert.

SALVE!

Notes tristes eran les que modulavan les nostres ànimes; les cíteres y'ls instruments vulgars de les alegries patries, se veyan polsósos en los recons de les nostres cases, pero desde avuy que la llengua s'agafi al paladar si's canta quelcom que no s'inspiri en lo dols amor de patria.

A vosaltres ilustres catalans, honor de la terra, que voleu gloriosament enaltir als nostres Comtes-Reys, tributant a sa memoria dignes alabances, rebeu la mes entussiasta benvinguda d'aquet trosset de terra Catalana.

Esforcéus, que l'hinne d'amor patri que aneu a entonar, fassi bon conjunt ab lo eloquent y silencios chor funerari dels ascetes que en l'ombrivol verger de Poblet floriren, entre quines onades, mogudes als ventijols de afectes sagrats, sentiren la nostra paraula encoratjadora: Salve, Orfeonistes!

RAMÓN PORTA, PVRE.

Sarreal.

La gran obra de l'Orfeó Catalá.

Cal estranyarse de l'animació y moviment que desperta avuy als pobles comarcals de la nostra Conca? Per qué trencar lo somni ensopidor que l'encongia?

Es que l'«Orfeó», lo famos y celeberrim «Orfeó Catalá» petjará per primera volta'l nostre terror y'ls nostres pobles no poden ni saben dessimular la impaciencia y frenesí que senten per aplaudir als fills de l'art y les cançons de la terra. Si gosa tot bon fill al parlárseli de sa mare, si s'aixampla'l seu cor ab la contalla de ses gestes y grandeses, si's trova eternit recordant les regalades cansonetes del breçol, per forsa ha de disfrutar avuy lo poble, ab l'esperança de trobarse dintre'ls claus-tres del monestir de Poblet ab aquesta massa de patriotes valerosos y ardits.

Perque aquesta es la tasca del «Orfeó Catalá», per una part eminentment social y per altra genuinament popular.

L'«Orfeó Catalá», no es una simple agrupació de aymants del diví art, que portats de llur afició a la música, s'enamoran de tot lo qu'ha produhit la humana inspiració; l'«Orfeó» no es tan sols un variat conjunt de veus armonioses y afinades que obeheixen cegament al consumat mestre que les arrastra y domina; no; l'«Orfeó Catalá» es quel-com més, y'l seu objecte es més significatiu y en-layrat; es una familia cristiana ben avinguda; a tots los seus membres lligan los llassos de la ger-manor y del bon gust religiós. Per aixó l'«Orfeó» te un fi nobilíssim, eminentment social perque educa'ls grans afectes del cor humá y desperta en la conciencia dels pobles les altíssimes efusions del art, no fent cas de cants xorchs y insípits que altres esculleixen, ab despreci de la música seria que restava poch menys qu'arreconada.

Es just, donchs, que admirém la desinteressada empresa del «Orfeó» que no sols educa, instrueix y sublima als pobles, sino que ensemps portat de son esperit patriótic, ressucita les típiques cançons indígenes, que formen part de la fesomia moral del poble catalá.

L'amor a la Patria escalfant els cors dels «orfeonístas» y ab lo desítj de veure a Catalunya, rica, plena y ab vida propia, com en altre temps de felis recordansa, posa als llurs llavis les majestuosas notes dels «Segadors», y'l hi dona alé per interpretar magistralment los cants més patriótics que'ns han llegat els inspirats compositors de casa.

¡Fills de la Conca! acudim donchs al monestir de Poblet, y saludém ab entussiasme al «Orfeó Catalá» que tan trevalla per la prosperitat y grandesa de la nostra aymada Catalunya.

Blancafort.

M. J. Ros

¡DESPERTA FERRO!

Los cantayres de ma patria
volarán cap a Poblet
a cantar sota les voltes
del històrich monument.

Deu vos dó bona arribada
per cantar, rossinyolets,
vora vora dels sepulcres
dels qui foren nostres Reys.

Puntejeu los cants de patria
per provar si desperteu,
als qui sota de les lloses
van dormint lo son etern.

Feu un crit de «¡Catalunya!»
que ressoni ben prop d'ells;
y ab lo crit ¡Desperta ferro!
conjureu als cavallers
tot dihent: «De vostres tombes
ressurtiu ara mateix,
ressurtiu que us necessitan
tant la Patria com la Fé.

Y ab bandera desplegada
Feu un crit; un crit inmens,
als Gallarts y Concabelles,
als Copons y Massanets,
als Moncades y Cerveres,
Rovellats y Talladells
perque arborin ses espases
ses espases de bon tremp,
en favor de Catalunya
y en defensa de sos drets.
Crideu donchs ¡Desperta ferro!
en la tomba dels guerrers,
perque's trenquin les cadenes
de la llar dels Berenguers.

Crideu donchs ¡Desperta ferro!
y al ressó de vostra veu,
s'alçarà'l sol de la Patria
llampegant pel firmament,
y veurem les quatre barres
enlayrades fins al cel.

RAMÓN BERGADÁ, PVRE.

Monestir de Poblet.

Lo Monestir de Poblet

y

I' « Orfeó Catalá ».

Sens dubte que son les nostres avensades en l'art y les que fan que'l nom de Catalunya sigui conegut y respectat per tot arreu y pronunciat ab la veneració de que es digne tot lo gran, lo hermos y lo sagrat, ja que grans, hermosos y sagrats son pera els catalans, Poblet y l'«Orfeó».

Poblet, quin nom y fama en lo mon de l'arquitectura es tan gegantí que ni la mar, ni las montanyes la deturan, es la nostra joya mes preuada la mes hermosa de la Conca y una de les millors de Catalunya, perque Poblet ab Santes Creus, Ripoll, Sant Cugat del Vallés y Montserrat, son un arxiu de la nostra historia, sino ab hermosos capítols de llibres escrita, ab sublims detalls d'art gravada. Comensat al sigle XII, pot ben dirse qu'encare no estava acabat l'any 35 propassat, quan fou destruit; en ell s'hi troban dignament representats tots los estils de l'arquitectura, essent cada hú un dels grans fulls de sa historia y de la patria; los nostres reys y capdills més ilustres feren de Poblet llur posada; hermosa per cert y digna de qui l'habitava; y en ell eligiren llur suntuosa mortalla alguns dels nostres més valerosos campions.

L'«Orfeó Catalá», l'altra, de las nostres grans avensades, prou coneguda en lo mon musical, institució formada de tants bons fills de la terra que aplegats baix lo nostre estandart ab tantes corones de llover ornat, porta y escampa lo nom de Catalunya per tots los encontorns del vell mon gosant de fama envejadora; en ell devem veurer als nostres germans grans als hereus de la rica terra catalana, als que recullen de les runes de sos casals, los materials encara bons pera reconstruirlos, son llurs cants apologies de les nostres grandeses y recorts que arrivant al fons de l'ànima fan que ab les sublimitats de l'art ab que 'ls vesteixen despertém nostres sentits y'ns recordém qu'hem tingut pares tant grans com en Jaume primer, pera que així ell conquistava perles pera la corona catalana, procurau vosaltres reconquistarli's drets qu'en millors jorns la feren gran, forta y immortal.

Vestimse de gala, donchs, germans de la Conca, y anem a Poblet a despertar los nostres cors, que la primavera es arribada; escoltem ab goig los cants del rossinyol que'ns faran avorrir y oblidar los frets del llarch hivern tant durador pera la nostra terra.

LLORENS MARCH.

Rocafort de Queralt.

IMPREMPTA

D'ARTHUR MONMANY

MONTBLANCH

NOTA.—En l'article primer «Diada de joya», la paraula «dansa» de la ratlla desena, té de dir «dayna». Aquest erro entre algunes altres deficiències que's notan, sobre tot en els grabats, a causa dels pochs medis ab que contam aquí a la Conca y la precipitació ab que hem tingut de compaginarho, ja'ns les dispensará lo lector.